

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 13/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Štúrova 43, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4 To 60/2021 z 5. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 To 60/2021 z 5. mája 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada o odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Proti sťažovateľovi a dvom spoluobžalovaným bolo vedené trestné konanie pre skutok, ktorého sa mali dopustiť spoločným konaním tým, že umožnili vymáhanie predstieraného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty z fiktívnej antedatovanej zmluvy o sprostredkovaní, čím mohli spôsobiť spoločnosti [REDAKOVANÉ], škodu najmenej vo výške 334 594,70 eur. Sťažovateľovi bolo kladené za vinu, že ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ], so spolupáchatelom [REDAKOVANÉ] neoprávnene zastupujúcim spoločnosť [REDAKOVANÉ], v roku 2007 podpísali fiktívnu antedatovanú zmluvu o sprostredkovaní s dátumom 16. apríla 2004, ktorej predmetom bolo sprostredkovanie predaja nehnuteľnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Na túto zmluvu nadväzovala fiktívna antedatovaná zmluva o sprostredkovaní kúpy

nehnutelnosti spoločnosti [REDACTED], s dátumom 20. apríla 2004 uzavretá medzi spolupáchateľkou [REDACTED] ako konateľkou spoločnosti [REDACTED], a sťažovateľom ako konateľom spoločnosti [REDACTED], v roku 2007. Sťažovateľ za sprostredkovateľa spoločnosti [REDACTED], vyhotovil fiktívnu ponuku na kúpu nehnuteľnosti s dátumom 23. apríla 2004, na ktorú spolupáchateľka [REDACTED] za záujemcu spoločnosti [REDACTED], reagovala fiktívnym písomným stanoviskom z 26. apríla 2004. Zmluvu za spoločnosť [REDACTED], uzavrel spolupáchateľ [REDACTED], ktorý v roku 2007 už nebol oprávnený konať samostatne a od 28. septembra 2007 mu zanikla funkcia konateľa. Medzi spoločnosťou [REDACTED], a spoločnosťou [REDACTED], bola pre prípad neakceptovania sprostredkovanej ponuky na kúpu nehnuteľnosti dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 2 323 574,32 eur. Sťažovateľ mal na základe záujmu spoločnosti [REDACTED], o kúpu nehnuteľnosti vyhotoviť fiktívnu ponuku na uzatvorenie kúpnej zmluvy s dátumom 27. apríla 2004 adresovanú spoločnosti [REDACTED], ktorú prevzal [REDACTED] a bez vedomia oprávnenej osoby na takýto úkon ju odmietol, po čom sťažovateľ vyhotovil fiktívnu výzvu na zaplatenie zmluvnej pokuty s dátumom 3. mája 2004 adresovanú spoločnosti [REDACTED], ktorú opätovne bez vedomia osoby oprávnenej na prevzatie takej zásielky prevzal [REDACTED]. Sťažovateľ si 12. marca 2008 za spoločnosť [REDACTED], uplatnil nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty vo výške 334 594,70 eur. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) na základe nepravdivých dokladov vydal platobný rozkaz, na podklade ktorého sa proti spoločnosti [REDACTED], začala exekúcia.

4. Rozsudkom okresného súdu z 30. októbra 2015 bol sťažovateľ uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom, proti [REDACTED] bolo trestné stíhanie zastavené a [REDACTED] bola spod obžaloby oslobodená. Krajský súd uznesením z 28. apríla 2016 zrušil rozsudok okresného súdu pre nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom uznal [REDACTED] a sťažovateľa za vinných zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti spolupáchateľstvom a [REDACTED] spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala. Krajský súd uznesením z 23. novembra 2017 zamietol odvolanie prokurátora. Na dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 30. septembra 2019 rozhodol, že pri zistení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku bol porušený zákon v prospech sťažovateľa a [REDACTED]. Najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu o zamietnutí odvolania prokurátora z 23. novembra 2017 a druhý rozsudok okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

5. Najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí vyslovil právny názor o potrebe kvalifikácie stíhaného skutku aj ako trestného činu podvodu, pričom uviedol, že do omylu bol uvedený konateľ poškodenej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] práve v dôsledku konania obvinených a omyl spočíval vo fingovaní vzniku pohľadávky voči spoločnosti [REDACTED], z titulu vzniku zmluvnej pokuty, ktorej vymáhaním v súdnom konaní malo dôjsť k obohateniu oprávnenej spoločnosti [REDACTED], vo veľkom rozsahu, a to vo výške 334 594,70 eur.

6. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 8. apríla 2021 uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom s [REDACTED] v jednočinnom súbehu so zločinom marenia spravodlivosti spolupáchateľstvom s právoplatne odsúdeným [REDACTED], za čo mu bol

uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na sedem rokov. Obžalovaní pre účely získania finančného profítu v podobe neodôvodnenej zmluvnej pokuty predstierali okolnosti, ktoré neboli v súlade so skutočným stavom veci, uviedli do omylu spoločnosť [REDAKOVANÉ] (prostredníctvom jej konateľa [REDAKOVANÉ]), na základe čoho svojím konaním umožnili vymáhanie predstieraného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty z fiktívnej antedatovanej zmluvy o sprostredkovaní, čím mohli spôsobiť spoločnosti [REDAKOVANÉ], škodu veľkého rozsahu. Okresný súd odsúdenie sťažovateľa založil na pre neho záväznom právnom názore najvyššieho súdu.

7. Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom popieral predstieranie podmienok na vznik nároku na zmluvnú pokutu vrátane antedatovania sporných listín. Na tomto mieste je potrebné z pohľadu ústavného súdu dodať, že odvolanie sťažovateľa neobsahuje ani jednu z námietok uplatnených v ústavnej sťažnosti, čo však v intenciách prejednávanej veci nemožno považovať za nedostatok vzhľadom na viazanosť okresného súdu aj krajského súdu záväzným právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v dovolacom rozhodnutí, pričom v konaní o dovolaní podanom ministrom spravodlivosti sa sťažovateľ k dovolacej argumentácii ministra spravodlivosti vyjadril v zásade súladne s jeho argumentáciou uplatnenou v ústavnej sťažnosti.

8. Napadnutým uznesením krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa. Krajský súd dospel k rovnakým vecným a právnym záverom ako okresný súd, ktorý v odvolaní napadnutom rozsudku náležite odôvodnil skutkové zistenia, ako aj právnú kvalifikáciu konania obžalovaných.

9. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnej časti uviedol: „*Pokiaľ ide o zavinenie obžalovaného [REDAKOVANÉ], je nepochybné, že obžalovaní ako spolupáchatelia uviedli do omylu spoločnosť [REDAKOVANÉ] fingovaním nesplnenia podmienok účelovo uzatvorenej antedatovanej a absolútne neplatnej zmluvy o sprostredkovaní, uzatvorenej medzi spoločnosťou zastúpenou obžalovaným [REDAKOVANÉ] a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej toho času odsúdeným [REDAKOVANÉ], ktorý v čase spáchania skutku nebol oprávnený konať v mene spoločnosti. Predmetom tejto zmluvy malo byť sprostredkovanie predaja konkrétnej nehnuteľnosti uvedenej v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ktorá bola vo vlastníctve poškodenej spoločnosti podľa zmluvy majúcej hodnotu 70 miliónov Sk. Táto zmluva bola účelovo antedatovaná tak, aby bol navodený stav, že bola reálne uzatvorená v období, kedy toho času odsúdený [REDAKOVANÉ] bol oprávnený samostatne konať v mene tejto spoločnosti, pričom vykonaným dokazovaním z registrového spisu bolo preukázané, že v mene tejto spoločnosti bol reálne oprávnený konať samostatne [REDAKOVANÉ] a odsúdený [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] iba spoločne. Týmto podvodným konaním obžalovaný [REDAKOVANÉ] a odsúdený [REDAKOVANÉ] vytvorili predpoklady pre vznik fiktívneho nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty titulom porušenia povinnosti z tejto neplatnej zmluvy, ktorou povinnosťou bolo uzatvorenie kúpnej zmluvy so záujemcom o kúpu tejto nehnuteľnosti spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenou konateľkou tejto spoločnosti, obžalovanou [REDAKOVANÉ]. Následne bola táto zmluvná pokuta podľa vopred pripraveného plánu uplatnená v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 27 Rob 234/2008 vo výške 10.080.000,-Sk, pričom v danej veci bol aj vydaný platobný rozkaz 23. 04. 2008, ktorým bola spoločnosti [REDAKOVANÉ] uložená povinnosť zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] túto sumu a následne začaté exekučné konanie proti tejto spoločnosti, pretože platobný rozkaz, v dôsledku neoprávneného konania odsúdeného [REDAKOVANÉ], nadobudol právoplatnosť. Týmto konaním bol do omylu uvedený*

konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], pretože týmto konaním obžalovaného [REDAKOVANÉ] a odsúdeného [REDAKOVANÉ] bol vytvorený stav nezodpovedajúci skutočnosti a to existencia povinnosti poškodenej spoločnosti zaplatiť fingovanú pohľadávku titulom zmluvnej pokuty. Zavinenie tohto obžalovaného je preukázané výpoveďou toho času odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorý v prípravnom konaní opísal spoločné podvodné konanie, vyjadril sa, odôvodnil toto konanie snahou pomstiť sa konateľovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] a prinútiť tohto, aby sa vrátil k rodine, pretože poškodený opustil jeho dcéru a presne popísal, akým spôsobom obžalovaný [REDAKOVANÉ] zabezpečil všetky potrebné listinné doklady na uplatnenie fiktívnej zmluvnej pokuty proti spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], pričom takto konali niekedy koncom roka 2007, pričom táto výpoveď korešponduje s ďalšími dôkazmi vykonanými v konaní a uviedol, že táto nehnuteľnosť popísaná v skutkovej vete napadnutého rozsudku nebola nikdy určená na predaj...“

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ zdôrazňuje, že kým v skoršom rozhodnutí krajského súdu bol skutok právne kvalifikovaný len ako zločin marenia spravodlivosti, v dôsledku dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu boli už okresný súd aj krajský súd viazané podľa názoru sťažovateľa ústavne nekonformným právnym názorom dovolacieho súdu a museli rozhodnúť aj o právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu podvodu. Keďže však namietané uznesenie krajského súdu je podkladom na výkon trestu u sťažovateľa, je nutné v konaní pred ústavným súdom brojiť proti namietanému uzneseniu krajského súdu.

11. Pokiaľ sťažovateľ nevyužil dovolanie, ktorým by napadol namietané uznesenie krajského súdu, je to tak preto, lebo vo vzťahu k otázke vyriešenej po zrušení dovolaním napadnutého rozhodnutia právnym názorom dovolacieho súdu nemožno prostredníctvom dovolania podaného proti právoplatnému rozhodnutiu vydanému v novom konaní úspešne uplatniť odlišný právny názor, rozhodnutím v kontexte tzv. kasačnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu totiž nemôže byť porušený zákon v zmysle § 368 ods. 1, resp. § 386 ods. 1 Trestného poriadku (R 45/2017).

12. Sťažovateľ poukazuje na to, že tvrdenie uvedené už najvyšším súdom ako súdom dovolacím a následne prevzaté okresným súdom a krajským súdom o tom, že do omylu bola uvedená spoločnosť [REDAKOVANÉ], je v príkrom rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď je nepochybné, že osoby konajúce za túto spoločnosť sa o akomkoľvek protiprávnom konaní páchatel'ov dozvedeli až z blokácie majetku v exekučnom konaní, ktoré nasledovalo po civilnom sporovom konaní, v ktorom bol na základe falzifikátov zmluvnej dokumentácie vydaný platobný rozkaz. Uvedený do omylu nemohol teda byť reálny konateľ poškodenej spoločnosti, keďže uviesť do omylu možno iba osobu, ktorej je sprostredkovaná nepravdivá informácia, resp. prijímateľa nepravdivéj správy, na základe ktorej určitým spôsobom koná buď on, alebo poškodený, v dôsledku čoho vznikne aspoň malá škoda. V danej veci bol do omylu uvedený len súd predložením falošnej dokumentácie, ktorý je však z pohľadu judikatúry nespôsobilým subjektom na uvedenie do omylu z pohľadu spáchania trestného činu podvodu.

13. Podľa názoru sťažovateľa nie je zrejmé, kto a akým spôsobom mal byť uvedený do omylu, keďže v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu je uvedené, že to mala byť spoločnosť [REDAKOVANÉ] (resp. jej konateľ), avšak podľa skutkovej vety odsudzujúceho rozhodnutia okresného súdu mal byť týmto subjektom všeobecný súd.

14. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti považuje sťažovateľ namietané rozhodnutie za arbitrárne.

15. Po podaní ústavnej sťažnosti sťažovateľ podaním z 3. novembra 2022 požiadal ústavný súd o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s poukazom na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 505/2022 z 27. októbra 2022, ktorým bolo vyslovené porušenie základných práv a slobôd spoluobvinenej [REDAKOVANÉ] a napadnuté uznesenie krajského súdu bolo ústavným súdom vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] zrušené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré sťažovateľ odôvodňuje s poukazom na nemožnosť kvalifikácie spáchaného skutku ako zločinu podvodu, keďže absentuje spôsobilý subjekt pre uvedenie do omylu. Sťažovateľ zastáva názor, že všeobecný súd do omylu nemožno uviesť, pričom ani konateľ [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] takýmto subjektom byť nemôže, keďže o podvodnom konaní páchatel'ov až do začatia exekučného konania na vymoženie platobným rozkazom judikovanej pohľadávky nemal nijakú vedomosť.

17. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie krajského súdu (bod 9 tohto odôvodnenia) vyjadruje podstatu veci z pohľadu uznania viny z trestného činu podvodu v jeho konkrétnych súvislostiach a je teda v tomto zmysle ústavne udržateľné, keď ústavný súd nenahrádza všeobecný súd pri výkone jeho právomoci na úrovni aplikácie zákona a zisťovania skutkového stavu. Prezentovaná námietka sťažovateľa je na hranici jednoduchej polemiky na úrovni zákona, ústavný súd sa však k nej vyjadrí.

18. Námietka v zásade spočíva v tom, že konateľ [REDAKOVANÉ] o manipulačnom konaní páchatel'ov proti dotknutej obchodnej spoločnosti nevedel, preto nebol uvedený do omylu a nemohla byť jeho prostredníctvom uvedená do omylu ani táto spoločnosť, nemôže teda ísť o podvodné konanie. Takto orientovaná námietka nesmeruje k vylúčeniu trestnosti činu v jej materiálnej podstate spojenej so zameraním konania páchatel'ov na odčerpanie finančných prostriedkov poškodenej právnickej osoby bez reálneho protiplnenia, ale na kvalifikačnom nepokrytí skutku sformulovaného v odsudzujúcom rozsudku predmetnou, na kvalifikáciu činu použitou skutkovou podstatou upravenou v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona. Kvalifikačný deficit má spočívať v nenaplnení znaku „*uvedie niekoho do omylu*“.

19. Ústavný súd zastáva názor, že záver o uvedení do omylu poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], prostredníctvom jej konateľa [REDAKOVANÉ] by mohol byť v kontexte námietky, na ktorej je založená ústavná sťažnosť, modifikovaný len (nanajvýš) spôsobom, ktorý je kvalifikačne rovnorodý (neutrálny), a nemohol by teda viesť k odlišnému rozhodnutiu.

20. Rovnocennou alternatívou znaku „*uvedie niekoho do omylu*“ v rámci skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona je znak „*využije niečí omyl*“. Proti právnickej osobe tak môže byť trestný čin spáchaný nielen uvedením do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok (rozhoduje a koná v jej mene), ale aj využitím omylu takej fyzickej osoby (R 22/2015). Za využitie niečieho omylu (rozporu vedomosti o existencii alebo podobe okolnosti podstatnej pre konkrétny úsudok s realitou) je potrebné považovať aj vykonávanie aktivít v mene právnickej osoby páchatelom alebo spolupáchatelom ako neoprávnené konajúcou fyzickou osobou (ktorá nie je v mene právnickej osoby oprávnená rozhodovať a konať) so sprievodným efektom zatajenia tejto okolnosti (vykonaných aktivít) pred tou fyzickou osobou, ktorá, naopak, v mene právnickej osoby oprávnená konať je. Tým páchatel alebo spolupáchatelia fakticky znemožnia oprávnenej fyzickej osobe adekvátne fakticky a právne reagovať na účel ochrany právnickej osoby – napríklad a typicky pred spôsobením škody. Možno dodať, že využiť niečí omyl s relevanciou podvodného konania možno dokonca aj vo vzťahu k okolnostiam, ktoré páchatel svojim konaním nevyvolá, ale na rozdiel od osoby konajúcej v omyle o týchto okolnostiach a ich podobe vie.

21. Uvedené zodpovedá reáliám skutku popísaného v odsudzujúcom rozsudku okresného súdu, keď „*osobou oprávnenou na takýto úkon*“, resp. „*osobou oprávnenou na prevzatie zásielky*“ bol konateľ [REDAKOVANÉ], ktorého omyl (nevedomosť o ich vlastných aktivitách popísaných v skutkovej vete) využili spolupáchatelia (vrátane sťažovateľa) na reálne znemožnenie konateľovi reagovať v tejto situácii faktickými a právnymi krokmi vrátane procesnej obrany v súdnom konaní proti fiktívne uplatnenému nároku, keď konanie páchatelov smerovalo k spôsobeniu škody dotknutej právnickej osobe (obchodnej spoločnosti). Práve prienik informácie o konaní páchatelov k osobe konateľa by účel (cieľ) ich konania zmaril, preto informovanie konateľa páchatelmi (alebo taká informácia z iného zdroja) by nebolo uvedením jeho osoby do omylu, ale, naopak, vyvedením z omylu (v konkrétnej podobe omylu ako nevedomosti o kritickej okolnosti), ktorý bol (podľa podoby skutkových zistení konajúcich súdov relevantných pre odsúdenie) páchatelmi využitý.

22. Korekcia rozhodnutí krajského súdu (a vo vecnej spojitosti chronologického reťazca pred krajským súdom konajúceho najvyššieho súdu a následne okresného súdu) ústavným súdom by teda v prípade kasácie na základe ústavnej sťažnosti nevedla k inému materiálnemu výsledku pre sťažovateľa, ale len k finálne nepodstatnému formulačnému vylepšeniu odôvodnenia jeho odsúdenia bez zmeny právnej kvalifikácie činu. To platí aj preto, lebo súčasťou právnej (kvalifikačnej) vety v predmetnom odsudzujúcom rozsudku je aj znak využitia niečieho omylu. Čiastočný nedostatok odôvodnenia (pôvodne už najvyššieho) súdu teda nemá ústavnú relevanciu a ani už prezentovaný kvalifikačný uhol pohľadu neposkytuje oporný bod pre záver o porušení sťažovateľových (nielen základných, ale ani zákonných) práv.

23. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, v zmysle ktorej je v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku okresného súdu uvedené, že subjektom, ktorý mal byť konaním obvinených uvedený do omylu je všeobecný súd, ústavný súd takéto konštatovanie v skutkovej vede odsudzujúceho rozsudku okresného súdu č. k. 21 T 5/2010 z 8. apríla 2021 nenachádza. Zároveň platí, že skutková paralela uvedenia do omylu poškodeného vo vzťahu k súdu (v rámci dokazovania) je pokrytá právnou kvalifikáciou trestného činu marenia spravodlivosti.

24. Pokiaľ ide o rozhodnutie iného senátu ústavného súdu uvedené v bode 15 tohto odôvodnenia, podstatou tohto rozhodnutia je len pochybnosť, resp. nepreukázanie vedomej účasti [REDACTED] na predmetnom konaní páchatel'ov vrátane sťažovateľa bez vplyvu na rozhodnutie o jeho vine zo spáchania trestného činu. Navyše posúdenie kritických okolností zo skutkového hľadiska (keď hodnotenie dôkazov nebolo predmetom posudzovania ústavného súdu týmto rozhodnutím) môže byť medzi senátmi ústavného súdu rozdielne.

25. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu